

ere to Ting. Naar to Parter staa over for hinanden og søge at komme overens om en Løn, og de komme til en Overenskomst, er det en Akkord, men naar den ene Part siger: Her er dette Stykke Arbejde, det vil jeg give Dig saa meget for i Akkord, og dermed Basta, saa betragter jeg det ikke som Akkord. Det, Skovarbejderne anmode om, er, at de maa blive medbestemmende ved Fastsættelsen af Akkorder, og det synes jeg ikke, der kan være noget urimeligt i.

Den ærede Minister udtalte, at han havde faaet Oplysning om, at en yngre Skovarbejders Løn var opgjort til 2 Kr. 25 Ø. om Dagen, og saa havde han desuden frit Hus, Brænde og Græsning til en Ko, der var endog dem, der havde Jord til en Ko. Jeg tvivler ikke om, at man har — jeg antager, det er Skovrideren, Ministeren har det fra — faaet fat i en af de allergunstigst stillede Arbejdere, og naar det er Tilfældet, er Forholdet ikke saa forbløffende. Man vil lægge Mærke til, at den ærede Ordfører blandt andet plumpede ud med, at Ministeren ikke havde været uvillig til at gaa med til, at Godtgørelsen i Form af Bolig og Brændsel ikke skulde afkortes i Daglønnen, da det kun var et passende Vederlag for det Ekstraarbejde, som til enhver Tid bliver krævet af Forstvæsenet. Og naar Forholdet altsaa er, at Arbejderne mange Gange maa arbejde langt fra deres Bolig og derfor med Rimelighed kunne og maa betragte denne Bolig og dette Brændsel som et Vederlag for Ekstraarbejdet, bliver der i Virkeligheden kun de 2 Kr. 25 Ø. i Dagløn tilbage, og det er jo dog ikke saa kolossalt, at man skulde falde stærkt i Forbavselse derover. Naar man saa tilmed er temmelig klar over, at dette er en af de gunstigst stillede eller den gunstigst stillede Arbejder — Ministeren reserverede sig ogsaa for de ældre Arbejders Vedkommende — faar man Syn for, at Daglønnen derovre ikke er større, end at den godt kunde trænge til en Forbedring. Det, at der er Efterspørgsel efter Pladserne, er fremført saa ofte her i Tinget fra forskellige Sider. Det have vi hørt fra Højreministerier, og det have vi nu hørt fra Venstreministeriet, og det have vi hørt baade fra Højremænd og fra Venstremænd her i Tinget. Naar der var Efterspørgsel efter nogle Pladser, skulde det være Bevis for, at disse Pladser vare gode, eller i hvert Tilfælde saa gode, at de ikke trængte til Forbedring. Jeg benægter dette. Hvis den højtærede Minister og andre, der have

denne Anskuelse, ville se ud over Befolkningen i dette Øjeblik, ville de finde, at hæderligt Arbejde, hvor man ikke bryder Kammeratskabets Love ved at tage det, vil altid — det være lønnet saa daarligt, som det være vil — i denne Tid finde Liebhavere, fordi Arbejdsløsheden hviler i en betydelig Grad over vort Land. Det, at der er Efterspørgsel efter saadanne Pladser, hvor der tilmed mange Gange følger et lille Hus med, beviser derfor ikke, at det er gode Pladser. Det er sikre Pladser, og mange foretrække en mindre lønnet, men sikker Plads for en usikker Plads med en stor Løn. Det er derfor ikke underligt, at der er Efterspørgsel efter saadanne Pladser, og det er aldeles ikke noget Bevis for, at den Løn og de Forhold, der bydes her, ere, som de burde være.

Men den højtærede Minister har jo nu svaret, at saafremt der fremkom begrundede og rimelige Krav fra Skovarbejderne til ham — jeg synes nu, naar jeg skal være ærlig, at der ikke godt kan fremkomme mere rimelige Krav end de, der ere fremsatte her, men det kan jo være, der er en Formfejl eller andre Ting, som gør, at de ikke falde saa godt i Traad, som de skulde — saa vilde han tage dem under velvillig Overvejelse, og da det jo ikke nytter noget at faa dette Forslag forkastet, og jeg er ganske klar over, at det ikke bliver vedtaget, skal jeg hermed tage Forslaget tilbage.

Formanden: Indstillingen under Nr. 1 i Betænkningen fra Finansudvalget er tagen tilbage. Ønsker nogen at optage den?

Byriel-Jensen: Ja! — Efter de Oplysninger, der ere komne frem fra den ærede Ordfører, beklager jeg, at de 2 ærede Medlemmer have stillet Forslag om at henvise Andragendet til Ministeren. Efter den ærede Ordførers Udtalelser har jo den højtærede Minister virkelig vist Redebonhed til paa en eller anden Maade at imødekomme disse Skovarbejders Ønsker. Det, at det ikke er vanskeligt at faa Arbejdere til disse Pladser, beviser ingenlunde, at den Arbejds løn, der bydes, er tilstrækkelig for Arbejderne. Det beviser egentlig kun, at der er andre Arbejdere, der ere endnu daarligere stillede end disse Arbejdere ved Silkeborg. Jeg er paa det rene med, at dette Forslag ikke vil blive vedtaget her i Tinget, og at det heller ikke vil blive vedtaget, selv om